

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra MIKAËL

Citation: Bang, Herman: "Værker i Mindeudgave", i Bang, Herman: *Værker i Mindeudgave*, Gyldendal, 1920-1921, s. 195. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang05val-shoot-idm140494195514112/facsimile.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Værker i Mindeudgave

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

gen Dumheder. Leblanc vilde vente med at sælge, om han saa skulde vente lige til Claudes Død — lige til hans Død.

Mikaël var blevet staaende, ret op og ned, lige under den elektriske Krone:

— Ja, naar Claude døde — —

Mikaël løb op ad Trappen. Med et Tryk tændte han alle Atelierets Lamper.

— Jo, der var Studierne. Der laa Mappen. Og de var der alle. Han talte dem og han talte dem ikke ... for, som altid, naar han gav hende noget eller hjalp hende med noget, var Begæret efter Lucia skyllet ned igennem ham som en Brand.

Saa slog han Mappen sammen og gik.

En Times Tid efter kom Charles Schwitt.

— Hvordan gaar det? spurgte han i Vestibulen Majordomus.

— Mesteren hviler, svarede Jacques.

— Men jeg skal melde Hr. Schwitt.

Charles Schwitt gik op i Dagligstuen, og Claude Zoret kom ind.

— Jeg vilde bare se Dig en Gang endnu — idag, sagde Schwitt og han tog hans Haand.

— Og Du er alene? sagde han og satte sig.

— Ja, sagde Mesteren og tændte i hele det store Rum: jeg er alene. Hvem skulde der vel være her?

Charles Schwitt fo'r med Haanden over sit Ansigt:

— Du er vel ogsaa træt? sagde han.

Men saa begyndte han at tale om Dagen idag, om hvad den havde sagt og hvad den havde ment og om alle dem, som havde været der. Der manglede jo ingen, slet ingen, det var da hele Paris, sagde han.

— Men hvor var Adelsskjold? spurgte han pludselig.

— Jeg véd det ikke, svarede Mesteren.

— Og Englænderne, blev Charles Schwitt ved: de var de mest entusiastiske af dem alle. De var rent ude af sig selv, forsikrer jeg Dig, ganske vilde.